Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste-Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

Nr. 6. Den 15de December 1892. 42de Aargang.

Konferencen i Salt Lake City.

(Fortsat fra Side 71.)

Apostel Heber J. Grant

var den næste Taler. Han hentydede til det store Ansvar, der paahviler de Sidste-Dages Hellige, og den Taalmodighed og de mange Bestræbelser, der udfordres fra vor Side for at udføre de Pligter, der paahvile os.

Taleren sagde: Det er et besynderligt Faktum, at vi sjælden eller aldrig se hen til vore egne daarlige Handlinger og fordømme dem; men hvor tilbøjelige vi ere til at finde Fejlen hos vor Næste. Jeg har Intet imod ærlig Kritik; men det er nødvendigt først at søge efter vore egne Fejl, inden vi søge efter Ufuldkommenheder hos vore Brødre eller Søstre. Nogle Personer synes at finde stor Fornøjelse i at knurre over Kirkens Udgifter og Anvendelsen af Tienden; men min Erfaring er, at de, som sige mest herom, i Reglen ere de, som give mindst.

Vi ere indsamlede til disse Bjergenes Dale for at holde Guds Befalinger, og det skulde altid være vor Hensigt at forglemme de Ting, som ere forfængelige, og søge at samle vort Liggendefæ i Himmelen. Jeg har ikke et Ord at sige mod de offenlige Skoler, men jeg raader Forældre, som ere i Besiddelse af Midler dertil, at de sende deres Børn til Skoler, hvor de ogsaa kunne faa en Evangelielærdom og undervises om den Plan, som fører til Liv og Frelse.

Apostel F. M. Lyman

talte dernæst og sagde i Korthed: Ved Indsamlingen af de Hellige til disse Dale have vi et Skue, som forundrer den hele Verden.

Alt, hvad vi i Dag mangle af Enighed som et Folk, har sin Aarsag i vor Efterladenhed og Ligegyldighed overfor Evangeliets Fordringer. Det er vanskeligt at styre det menneskelige Hjertes Tilbøjeligheder og underkaste sig Guds Sind og Vilje; ikke desto mindre er dette et Arbejde, som er bindende for de Sidste-Dages Hellige, og der udfordres megen Selvfornægtelse fra vor Side for at udføre denne Forpligtelse.

Det er muligt for Sidste-Dages Hellige, som ere i Besiddelse af Guds Aand, at udholde Alt; det sande Evangelium har lært os at udholde Prøver, Gjenvordigheder og Forfølgelser, som komme over os Tid efter anden; det har forenet os, og ingen Magt paa Jorden kan tilintetgjøre dette Værk, som er aabenbaret til Jorden af Gud, vor evige Fader.

Koret sang:

»Praise ye the Father.«

Taksigelse af Apostel Franklin D. Richards.

Fredag Eftermiddag.

Mødet aabnedes med Afsyngelsen af Salmen:

»Redeemer of Israel, our only delight.«

Bøn af Ældste John Nicholson.

Koret sang:

»Softly beams the sacred dawning.«

Apostel Moses Thatcher

var den første Taler; han sagde:

Jeg har lyttet med dyb Interesse til de Bemærkninger, som ere gjorte i denne Konference. Vi tale om Opofrelse, men jeg ønsker at henlede de Helliges Opmærksomhed paa det store Offer, som vor Frelser bragte for at frelse Menneskeslægten fra Synd. Ingen kunde bringe et større Offer end det, han bragte.

Under mit Ophold som Missionær i Mexico traf jeg nogle Herrer, der tilstode, at de havde iagttaget mine Bevægelser meget nøje, men havde aldrig opdaget, at jeg besøgte berygtede Huse, Drikkehuse eller andre Steder af Synd og Nedværdigelse, og de vare overbeviste om, at min Religion var den bedste, men alligevel følte de, at det for dem vilde være for stor Opofrelse at forlade den Vej, hvorpaa de vandrede, og de foretrak hellere at nyde Syndens Glæder og gaa til Fordærvelse end at forene sig med en Sag, der forlangte saa store Selvfornægtelser som de Sidste-Dages Helliges Religion.

Taleren opmuntrede de Hellige til Enighed og Kjærlighed, og han takkede Gud for den Frihed, som vi nyde, og den Glæde, vi ere delagtige i ved at samles i Konference. Sluttelig nedbad han Guds Velsignelse over de Hellige, saa at de altid maatte ledes af Inspirationens Lys.

Apostel F. D. Richards

oplæste en Del af 24de Stykke i Lærdommens og Pagtens Bog, en Aabenbaring angaaende Bøn, given til Profeten Joseph Smith i Oktober 1831. Han sagde, at vor Herres Jesu Kristi Komme syntes at være Hovedpunktet, hvortil denne Aabenbaring henpegede. Det skulde altid være vore Bestræbelser at udbrede Guds Rige her paa Jorden. Vi ere kaldte til at lægge Grundvolden for et stort og mægtigt Rige her paa Jorden og til at berede alle Nationer for Herrens andet Komme. Prøver og Forfølgelser have omringet alle Guds trofaste Sønner og Døtre fra Frelserens Dage, og den samme Lod vil blive alle sande Kristne til Del, saa længe dette Liv varer. Usande Rygter ere blevne udspredte overalt angaaende os som et Folk, men en Forandring til det Bedre synes at have fundet Sted i denne Henseende.

Med Hensyn til Fuldførelsen af Templet i Salt Lake City havde Taleren fuld Tro til, at de nødvendige Midler vilde blive samlede, og at det om 6 Maaneder vilde være færdigt til Indvielse; der vil da blive fire Templer i Utah Territorium.

Efter at have omtalt Vigtigheden af lønlig Bøn sagde Taleren, at da

Mormons Bog nu er udgivet paa ti forskjellige Sprog syntes han, det vilde være Visdom, at vi oprette et Kontor ved Verdensudstillingen i Chicago, hvor Kirkens Bøger kunne uddeles, og paa den Maade ville de spredes blandt de forskjellige Nationer.

Præsident George Q. Cannon

udtalte sig i Korthed saaledes: Jeg glæder mig meget ved at samles med de Hellige her i Dag; jeg har været meget opbygget ved, hvad jeg har hørt, og jeg beklager, at jeg ikke kunde være tilstede paa Aabningsdagen. Herren har gjort Meget for os; dette sidste Dages Værk er et staaende Mirakel i hele Verdens Øjne og er et uomstødeligt Vidnesbyrd om et uforgjængeligt Arbejde. Menneskelig Visdom og menneskelige Planer have ikke frembragt disse forunderlige Resultater, som vi se her paa alle Sider, og Gud vil gjøre Jordens Nationer ansvarlige for, at de ikke anvende den Kundskab, de have om dette Værk, paa den rette Maade. Hvor kunne vi finde noget lig dette Værk i hele Verden? Denne Kirke er grundlagt og vedbliver til Trods for al den Modstand, der har været anvendt mod den. Jeg glæder mig over, at de Hellige kunne samles til Konference under saa gunstige Omstændigheder, og over, at Himlen endnu er aaben for os.

Saavidt jeg ved, er dette den eneste Kirke paa Jorden, som giver ethvert værdigt mandligt Medlem Præstedømmet og Autoritet til at administrere i Guds Huses Ordinanser. Gud har til Hensigt at gjøre os til et stort og mægtigt Folk. Han har aabenbaret til os, at vi ere hans Børn, og hvilken herlig Aabenbaring er det ikke?

Koret sang:

»Let the mountains shout for joy.«

Taksigelse af Ældste L. John Nuttall.

Kl. 7 Aften

afholdtes et Præstedømsmøde i Tabernaklet.

Den første Taler var Præsident Joseph F. Smith. Han gav mange praktiske Belærelser med Hensyn til at vaage over de Unge, se til deres Opdragelse i moralsk og religiøs Henseende og passe paa, at de ikke øde Tiden i Dovenskab; han lastede den Ligegyldighed, som Mange lægge for Dagen med Hensyn til at helligholde Sabbaten, og hentydede til det Onde, som foraarsages ved at stifte Gjæld, uden at det er absolut nødvendigt, saavelsom til de Farer, der ere forbundne med Overdaadighed og Kaste grundet paa verdslig Rigdom.

Præsident Woodruff talte dernæst angaaende Storheden af Guds Værk og det store Ansvar, der paahvilede dem, der holdt det hellige Præstedømme.

Præsident George Q. Cannon talte angaaende Nødvendigheden af, at de, som vare i høje og ansvarsfulde Embeder i Kirken, vare forsigtige med Hensyn til, hvorledes de gjorde Brug af deres Myndighed; thi Enhver vilde blive kaldt til at gjøre nøjagtigt Regnskab for Herren for den Maade, paa hvilken de have udført deres forskjellige Kald. Ingen kunde ustraffet skade den ringeste af Guds Skabninger; det var nødvendigt for Menneskene at være barmhjertige mod hverandre; Bagtalelse havde onde Følger; vi skulde gjøre Alt, hvad der stod i vor Magt, for at frelse vort Afkom, vore Børn, som formedelst den evige Pagt vare Forjættelsens Børn; vi skulde nære stort Haab om dem, og selv om de forlode den rette

Vej, skulde vi øve Tro for dem, at de kunde bringes tilbage.

Lørdag Formiddag.

Koret og Forsamlingen sang: »Come, come, ye Saints.«

Bøn af Daniel Mc Arthur.

Koret sang: »The Spirit of God like a fire is burning.«

Præsident George Q. Cannon fremstod dernæst og foreslog til Opholdelse i de Helliges Tro og Bønner Kirkens Autoriteter som følger:

Wilford Woodruff som Profet, Seer og Aabenbarer samt Præsident for Jesu Kristi Kirke af Sidste-Dages Hellige i den ganske Verden.

George Q. Cannon som første Raadgiver i det øverste Præsidentskab.

Joseph F. Smith som anden Raadgiver i det øverste Præsidentskab.

Lorenzo Snow som Præsident for de Tolv Apostles Quorum.

Som Medlemmer af de Tolv Apostles Quorum: Lorenzo Snow, Franklin D. Richards, Brigham Young, Moses Thatcher, Francis M. Lyman, John H. Smith, George Teasdale, Heber J. Grant, John W. Taylor, Marriner W. Merrill, Anthon H. Lund og Abraham H. Cannon.

Raadgiverne i det øverste Præsidentskab og de tolv Apostle som Profeter, Seere og Aabenbarere.

Kirkens Patriark: John Smith.

De første syv Præsidenter for de Halvfjerds: Seymour B. Young, C. D. Fjeldsted, John Morgan, B. H. Roberts, George Reynolds og Jonathan G. Kimball.

William B. Preston som præsiderende Biskop med Robert T. Burton som hans første og John R. Winder som hans anden Raadgiver.

Franklin D. Richards som Kirkens Historieskriver med John Jaques som Medhjælper.

Joseph Don Carlos Young som Kirkens Arkitekt.

John Nicholson som Generalkonferencens Skriver.

Som Kirkens Skole- og Undervisningskommission: Wilford Woodruff, Lorenzo Snow, George Q. Cannon, Karl G. Maeser, Willard Young, George W. Thatcher, Amos Howe, Anthon H. Lund, James Sharp.

Alle Forslag vedtoges enstemmigt.

Derefter oplæstes statistiske Rapporter om nogle enkelte Organisationer. Primary Association eller Smaabørns Forening indbefatter for største Delen Børn fra 4—8 Aar gamle. Der var fem Stave, som ikke vare rapporterede. De øvrige udgjorde 297 af disse Foreninger med 19,280 Medlemmer og 1,284 Lærere. Total 20,564. Gjennemsnitlig vare mødte: 7,974. Forøgelse i Medlemsantal: 2,638. Totalantallet af holdte Møder: 9,731. Sammenskud til Templet i Salt Lake City: 546 Dollars og 93 Cents; til de Fattige: 447 Dollars og 5 Cents; til Emigration: 94 Dollars.

Dernæst oplæstes Kvindeforeningernes Rapport: Totalantal af Medlemmer 18,813. Afholdte Møder 3,169. Gjennemsnitlig vare mødte 6,103.

Udbetalt i Løbet af sidste Halvaar: Til Trængende 8,476 Dollars og 44 Cents; Emigration 550 Dollars og 60 Cents; Templet 848 Dollars og 65 Cents; Deseret Hospital 217 Dollars og 20 Cents; Hjemmeindustrier 1,031 Dollars og 78 Cents; Bøger 189 Dollars og 16 Cents; Bygninger 1,232 Dollars og 12 Cents.

Foreningerne eje nu: Penge 12,199 Dollars og 96 Cents; faste og andre Ejendomme 74,468 Dollars og 87 Cents; i Behold til Hvede 8,433 Dollars og 85

Cents, samt 39,004 Bushels (2,340,240 Pund) Hvede.

Derefter oplæstes Rapport om Kirkens Skoler, af hvilke er organiseret 3 Kollegier, 25 Akademier og 9 Seminarier. Total 37. Af disse ere 26 i Utah, 6 i Idaho, 4 i Arizona og 1 i Mexico.

I disse Skoler er der 3,087 mandlige og 2,306 kvindelige Elever. Ialt 5,393. Af de mandlige Elever er der 5 Højpræster, 70 Halvfjerds, 132 Ældster, 172 Præster, 215 Lærere, 589 Diakoner. Almindelige Medlemmer 3943. Ikke døbte 157. Ikke Mormoner 110. Medlemsantallet af de forskjellige Fakulteter udgjør 120.

Den største og ældste Skole er Provo Akademi med 689 Elever.

Disse Rapporter vedtoges enstemmigt som korrekte.

(Sluttes.)

Konferencen i Stockholm.

(Sluttet fra Side 80.)

Søndag Form. Kl. 10.

Mødet aabnedes med Afsyngelsen af Salmen Nr. 40.

Bøn af Ældste Louis Søderberg, hvorpaa Salmen Nr. 100 blev afsungen.

Den hellige Nadvere blev derpaa uddelt, medens Koret sang Salmen Nr. 118.

Derefter bleve Kirkens Autoriteter og Missisnærerne i deres forskjellige Virkekredse foreslaaede til Opholdelse i de Helliges Tro og Bønner, hvilke Forslag enstemmigt vedtoges. Missionærernes Beskikkelser oplæstes derpaa som følger: John Lawrence som Forstander for Upsala Gren med Jøns Anderson og Anton Kjellgren som Medhjælpere; John Jensen som Forstander for Eskilstuna Gren med Carl A. Krantz og George Lindquist som Medhjælpere; Charles J. Wahlquist som Forstander for Westerås Gren med John A. Larsen og Carl Sundin som Medhjælpere: John A. Cederlund som Forstander for Ørebro Gren med E. P. Lindquist, Adolph Fjellstrøm og Emil B. Jensen som Medhjælpere; Gustaf Lindahl som Forstander for Sundsvalls Gren med Gustaf W. Carlson, Carl A. Lundell, Thomas Spongberg og Christian Magnusson som Medhjælpere; Joseph A. Anderson som Forstander for Solfvarbo Gren med Louis Søderberg, August Malmquist, Carl A. Larson og A. W. Petterson som Medhjælpere; John Anderson som Forstander for Gotlands Gren og Fred. Lundberg som Forstander for Stockholms Gren med August Carlson som Medhjælper. Lokal Ældste J. F. Linder, som havde arbejdet som Missionær i Konferencen med stor Nidkjærhed, løstes fra denne sin Virksomhed for at emigrere.

Ældste John A. Cederlund sagde, at han følte dybt det store Ansvar, der paahviler den, som fremstaar for sine Medmennesker for at fremstille Evangeliets Principer; henthydede til, hvad Paulus sagde skulde ramme dem, som prædikede Evangeliet anderledes, end han prædikede det (hvilket var det samme, som Jesus selv lærte det). Paulus lærte Folket sande Principer; han lærte dem, at de maatte udføre visse Gjerninger, førend de kunde haabe paa at modtage Frelse; han lærte ikke

som Nutidens religiøse Lærere i Almindelighed gjøre, at Troen alene var tilstrækkelig til Frelse for Nogen. Taleren glædede sig ved at være en Sandhedens Budbærer, og han følte sig forvisset om, at Herren vilde velsigne dem, som gjøre sig værdige til at modtage hans Velsignelser.

Ældste Gustaf Lindahl var den næste Taler. Han sagde, at de Sidste-Dages Hellige troede paa den Gud, som skabte Mennesket i sit eget Billede; den Gud, som Abraham, Isak og Jakob tilbad og dyrkede; den Gud, som er i Stand til at høre, og som vil høre sine Børns Raab, naar de paakalde ham i Oprigtighed; sagde, at de Hellige søgte at leve saaledes, at det kunde behage deres himmelske Fader, og at de efter endt Vandring her i Livet kunde være i Stand til at indgaa til Guds Nærhed, hvorfra de vare komne.

Koret afsang Salmen Nr. 109, hvorpaa Mødet sluttedes med Taksigelse af Ældste John Lawrence.

Søndag Efterm. Kl. 2.

Efterat Koret havde afsunget Salmen Nr. 106, opsendte Ældste Joseph A. Anderson Bøn. Derefter sang Koret Salmen Nr. 103.

Ældste August Carlson talte til de Forsamlede. Han gik ud fra det Standpunkt og gjorde den Paastand, at guddommelig Aabenbaring var en absolut Nødvendighed, naar som helst Gud havde sin Kirke paa Jorden. Taleren begyndte med at oplæse Matthæi Evangelium 16 Kapitel, 13.—19. Vers, og sagde: Vi lære herved, at Jesus adspurgte sine Disciple om, hvem de sagde ham at være, og at Petrus svarede og sagde: „Du er Kristus, den levende Guds Søn." Petrus vidste, formedelst guddommelig Aabenbarelse, at det var den lovede Messias, som var iblandt dem; dette bevises ved Jesu Svar til Petrus, naar han siger (Matt. 16, 17.): „Salig er Du, Simon, Jonas' Søn, thi Kjød og Blod har ikke aabenbaret Dig det, men min Fader, som er i Himlene." I det næste Vers siger han: „Men jeg siger Dig ogsaa; at Du er Petrus, og paa denne Klippe vil jeg bygge min Menighed, og Helvedes Porte skulle ikke faa Overhaand over den." Heraf drage Nogle den Mening, at Jesus lovede at bygge sin Kirke paa Petrus, men dette var ingenlunde Tilfældet, thi vi se, at kort Tid efter denne hans kraftige Bekjendelse om, hvem Jesus var, fornægtede den samme Petrus sin Herre og Mester. Nej, det var ikke paa Mennesket Petrus, at Jesus vilde bygge sin Menighed, men paa Aabenbarelsens Klippe. Taleren fremhævede, at saalænge Herren havde sine Apostle og Profeter paa Jorden, meddelte han fra Tid til anden sin Vilje til dem, og Herren anerkjendte det Arbejde, de udførte. Taleren sagde, at naar vi, de Sidste-Dages Hellige, bære vort Vidnesbyrd om, at Gud vor Fader og hans Søn atter have aabenbaret sig for Menneskene paa Jorden i disse vore Dage, samt at de have sendt hellige Engle til Menneskenes Børn for at belære dem om Guds Vilje, komme vore religiøse Modstandere med den Paastand, at vi forkynde en ny og vildledende Lære. Taleren godtgjorde ved talrige Beviser fra den hellige Skrift, at Læren om fortsat Aabenbaring fra Gud er rigtig og anerkjendt af den Almægtige, medens den Lære, som forkaster ny Aabenbaring fra Herren, er en falsk og fordærvelig Lære, som kommer fra den Onde. Taleren hentydede til det store almindelige Frafald fra Kristi Lære, hvorom Frelseren og hans Apostle havde profeteret, og beviste fra Historien, at dette fandt Sted, da Her-

rens beundrigede Tjenere maatte lide Martyrdøden, hvorved de Ugudelige, som udførte eller vare behjælpelige med at udføre disse grusomme Handlinger, gjorde sig uværdige til at modtage guddommelig Aabenbaring. Henthdede til Guds Handlemaade med Menneskene i Noa og Lots Dage, at kun de, som vare villige til at tro paa det, som Herren havde aabenbaret til sine Tjenere, og som adlød Herrens Befalinger, bleve frelste, medens de, som, lig Nutidens saakaldte Kristne og Farisæerne i Frelserens Dage, lærte eller troede, at Herren ikke kunde eller vilde aabenbare sig, paadroge sig den Almægtiges Vrede og vare nødsagede til at tage Følgerne.

Mødet sluttedes med Afsyngelse af Salmen Nr. 254 og Taksigelse af Ældste Carl A. Lundell.

Søndag Aften Kl. 6.

Koret afsang Salmen Nr. 4, hvorpaa Ældste Gustaf W. Carlson aabnede Mødet med Bøn. Salmen Nr. 167 blev afsungen.

Missionspræsident Joseph Christiansen talte til Forsamlingen og sagde blandt Andet: Det Evangelium, som vi forkynde, er et frelsende Budskab for Alle, som annamme det, og dersom vi leve trofaste efter de Pagter, vi have sluttet med Herren, ville vi opnaa celestial Herlighed. Gud har talet til Jorden i denne vor Tid, og Præstedømmet er gjengivet til Menneskene formedelst Engles Betjening. Der er kun een Vej, som vil lede os tilbage til vor himmelske Fader; kun een Tro, een Daab, een Gud, eet Evangelium og ikke flere. Ingen kan blive frelst uden ved at adlyde Kristi Lære. Vor Frelser selv viste os Vejen: Som en lydig Søn gjorde han sin Faders Vilje, og vi burde som lydige Børn følge vor ældre Broders Eksempel. En sand og levende Tro vil foraarsage, at den angergivne Troende omvender sig fra sine Synder, og han vil ikke være tilfreds, førend han faar sine Synder aftvættede ved Daabens Bad og modtager den Helligaand ved Haandspaalæggelse. Jesu Kristi Kirke af Sidste-Dages Hellige er organiseret formedelst Aabenbaring efter samme Mønster som Jesu Kristi Kirke i forrige Dage. Vi tydeliggjøre for vore Medmennesker vore Principer og bevise ethvert af disse ved den hellige Skrift. Dersom vor Lære var falsk, kunde vi ikke gjøre dette. Taleren bevidnede, at Kristi Kirke og Guds Præstedømme ere paa Jorden, samt at Joseph Smith var en Guds Profet; og Enhver, som vil annamme dette Evangelium i Oprigtighed, skal modtage den Helligaand, der skal vidne til ham om Sandheden af, hvad vi forkynde. Sluttede med at nedbede Guds Velsignelse over de Forsamlede.

Konferencepræsident Fred. Lundberg var den næste Taler. Han sagde, at de gamle Profeter gjennem Inspiration skuede hen til vor Tid og glædede sig ved Tanken om de mange store Tildragelser, som skulde finde Sted. Taleren omtalte Apostelen Petri Svar til Mængden paa Pintsefestens Dag, da de spurgte ham, hvad de skulde gjøre for at blive salige, nemlig at de skulde omvende sig og lade sig døbe i Jesu Kristi Navn til Syndernes Forladelse, idet han lovede dem, at dersom de gjorde dette, skulde de faa den Helligaands Gave. Sagde, at Guds Straffedomme ere for Haanden; Herrens Tjenere ere udsendte for at advare Jordens Nationer og indbyde dem til Guds Rige, og deres Advarsel vil paa den kommende Dag staa imod dem, som forkaste det frelsende Budskab. Han opmuntrede de Hellige til Trofasthed i

det Gode og til at berede sig for Kristi andet Komme; sluttede med at bede Herren velsigne alle Oprigtige.

Koret sang Salmen Nr. 110, hvorpaa Konferencen hævedes til ubestemt Tid.

Taksigelse af Ældste August Carlson.

Mandag Formiddag Kl. 10 afholdtes en Forsamling for de Hellige. Ved denne Lejlighed talte Ældsterne E. P. Lindquist og Charles Wahlquist samt Missionspræsident Joseph Christiansen angaaende de forskjellige Pligter, der paahvile de Sidste-Dages Hellige, saasom Visdomsordet, Tiende, Bøn o. s. v

Kl. 3 Efterm. afholdtes et Præstedomsmøde, hvor mange gode Raad og Lærdomme bleve givne af Missionspræsident Joseph Christiansen og Konferencepræsident Fred. Lundberg.

Karl E. Norrman,
Skriver.

Den 15de December 1892.

Glædelig Jul!

Naar Julen nærmer sig, føle vist de fleste Mennesker i den kristne Verden Glæde over Alt, hvad den bringer med sig. Det er en gammel Skik blandt Kristne i alle Lande at fejre Frelserens formentlige Fødselsdag. For Manges Vedkommende er Julen en velkommen Gjæst; især kan dette siges om de Fattige; mange af dem se med stor Længsel hen til den Tid, da Velgjørere og Velgjørerinder ville aabne deres gavmilde Hænder og afhjælpe megen Nød hos deres mindre gunstigt stillede Medmennesker; mange af de Fattige have maaske i hele Aarets Løb ikke nydt eet saadant Maaltid, som de Rige og Velhavende nyde hver Dag.

Det er bleven sagt, at der er nok i denne Verden for Alle, men Forholdene ere nu en Gang saaledes, at medens en Del af Herrens Skabninger mæsker sig i Overflod og Rigdom, mangler en anden Del Livets Fornødenheder, ja, Nogle omkomme endog af Hunger og Kulde. Dersom Enighed og den sande kristelige Kjærlighed raadede blandt Menneskene — som Alle ere den samme Faders Afkom — vilde disse Forhold ikke finde Sted. Vor Herre og Frelser vidste dette, da han inddelte de ti Bud i to Hovedbud; det første af disse, som han kaldte det store Bud, lød saaledes: „Du skal elske Herren Din Gud i Dit ganske Hjerte, og i Din ganske Sjæl, og i Dit ganske Sind." Ved sit eget Eksempel beviste han gjennem hele sit Liv, at han elskede Gud fremfor alt Andet; endog da han vandrede i Urtegaarden, da „hans Sved blev som Blodsdraaber, der falde ned paa Jorden," sagde han i sin Dødsangst: „Fader, vilde Du tage denne Kalk fra mig! Dog ske ikke min Vilje, men Din!" Det andet Bud var: „Du skal elske Din Næste som Dig selv." Dersom Alle vilde holde kun det mindste af disse to Bud, vilde alle Guds Børn paa Jorden have Alt, hvad de trænge til; Ingen vilde behøve at lide Mangel, men Alle vilde glæde og fryde sig med hverandre, og Menneskene vilde være langt fremme i Retning af at holde det store Herrens Bud. Men hvor Faa er der desværre ikke, som ere villige til

at adlyde Guds Befalinger? Hvor mange Fattige er der ikke, som især om Vinteren lide, og som føle sig ensomme og forladte midt iblandt Tusinder af saakaldte Kristne, der paaberaabe sig, at de elske Gud og deres Medmennesker? Hvor mange Enker og Forældreløse er der ikke, som aldrig høre en kjærlig Røst tiltale dem og trøste dem under de mange Gjenvordigheder, som Livet frembyder? For Manges Vedkommende er vist Døden en velkommen Befrielse fra denne Verdens Nød og Bekymringer. Hvilken Glæde er det dog ikke, at en barmhjertig og kjærlig Gud har beredt et Sted, hvor de Uskyldige og Rene af Hjertet, de, som holde Guds Bud, aldrig mere skulle lide Sorg eller Nød, og hvor de Fattiges Børn skulle have det lige saa godt som de Riges.

Ingen Tid er mere passende til at udrække vor Haand og hjælpe vore værdige trængende Medmennesker, saa langt vore Evner række, end netop den Tid, da vi fejre hans Fødsel, som kom til Verden i saa fattige Kaar og under saa fornedrende Omstændigheder; som hengav sit hele Liv for sine Medmennesker, som led det, som intet Menneske har lidt, og som, selv da han hang paa Korset, var i Stand til at sige om dem, som havde korsfæstet ham: „Fader, forlad dem; thi de vide ikke, hvad de gjøre." Han underkastede sig alle Guds Love og adlød Evangeliets Principper; han var et fuldkomment Mønster til Efterfølgelse for os; formedelst ham ere vi blevne delagtige i Opstandelsen og, forsaavidt vi adlyde de Bud og Befalinger, han gav, i evig Frelse.

Blandt Verdens Mennesker er det meget almindeligt at fejre Julen ved fuldstændigt at hengive sig til Tilfredsstillelsen af Kjødets Lyster og Begjæringer, og det synes, som om Mange tro, at de ved denne Højtid have fuldkommen Ret til at begaa Synd og hengive sig til enhver Last, som deres faldne Natur kræver; paa denne Maade helligholde Mange den Tid, da vor Forløser kom til sit Folk, og tro derved, at de gjøre ham Ære, men langt fra at ære ham, bevise de netop derved deres egne Skrøbeligheder og tillige, at de ikke elske Gud over alle Ting, men at de elske Synd, idet de give efter for Kjødets onde Tilbøjeligheder.

Ikke alene ved Helligholdelsen af Julen, men til enhver Tid burde de Sidste-Dages Hellige vise deres Medmennesker et Eksempel ved at være maadeholdne i alle Ting og paa ingen Maade gjøre det, som kunde støde den Helligaand bort fra dem eller mishage Herren. Med Haab om, at dette maatte blive Tilfældet, og med Taknemmelighed til vor himmelske Fader for al hans Miskundhed i det Forbigangne, ville vi ønske alle de Hellige i Skandinavien en glædelig Jul!

Ankomst af Missionærer.

Ældste Charles Sorensen fra Hyrum, Utah, ankom til Kjøbenhavn via Liverpool den 13de December.

Beskikkelse.

Ældste Charles Sorensen beskikkes til at arbejde i Kjøbenhavs Konference under nævnte Konferences Præsidents Bestyrelse.

Joseph Christiansen,
Præsident over den skandinaviske Mission.

Uddrag af Korrespondance.

Ældste P. C. Christensen skriver fra Liverpool den 3dje November, at han tilligemed Ældsterne M. Nielsen og Andrew Olsson samt de Hellige, der rejste med dem, heldigt vare ankomne did. Blandt Andet skriver han: „Ældste Andrew Olsson er syg, og han er nødt til den meste Tid at holde Sengen; men jeg haaber, han vil udholde Rejsen. Enighed og de bedste Følelser ere raadende blandt os; vi ere naturligvis udsatte for mange Vanskeligheder, men jeg fæster mit Haab til Herren og stoler paa hans faderlige Styrelse."

Den 17de November skriver Ældste Christensen fra New York: „Vi ere Alle vel og ville stige i Land i Dag. Vore Hjerter juble af Glæde, og vi ere fyldte med Taknemmelighed mod vor himmelske Fader for hans vise Styrelse. Broder Olsson er bedre. . . . Jeg vil slutte med mange venlige Hilsener til alle Missionærerne i Skandinavien og i Særdeleshed til de Hellige i Aalborg Konference; jeg ønsker at fremsende dem min Tak for al den Venlighed, de have bevist mod mig, medens jeg arbejdede blandt dem for Sandhedens Sag, og de mange lykkelige Dage, jeg har tilbragt blandt dem, vil jeg aldrig forglemme. Brødrene Nielsen og Olsson sender i Forening med mig deres bedste Hilsener."

Ældste Levi Pearson skriver fra Karlskrona, Sverige, den 16de November: „Brødrene Rundquist, Dehlin og jeg ere ved godt Helbred og ere glade ved at virke for Guds Sag. Broder Dehlin og jeg ere just hjemkomne fra en Tur paa Landet, hvor vi afholdt to Forsamlinger sidste Søndag, medens Broder Rundquist afholdt Forsamling her i Byen. Vore Forsamlinger have været godt besøgte, men det synes, som om Folk ere modtagelige for Alt, undtagen netop for Sandheden; naar vi opløfte vor Røst og advare vore Medmennesker om den Fare, de svæve i, udføre vi imidlertid vor Pligt, og Ansvaret hviler ikke paa os, dersom de forkaste Evangeliet. Jeg for min Del kan sige, at siden jeg kom hid paa min Mission, har jeg set mange Velsignelser forbundne med Evangeliet, som jeg aldrig kunde fatte, medens jeg var hjemme blandt mine Slægtninge og Venner, omgiven af alle Livets Behageligheder og fri for Verdens falske Traditioner.

Korrespondance.

Grenaa, den 1ste Decbr. 1892.

Præsident Joseph Christiansen.

Kjære Broder!

Af Nyheder fra denne Gren er der ikke mange; siden Konferencen har Broder P. B. Green og jeg virket tildels her i Byen og tildels ude paa Landet. Ikke alene om Dagen, men hver Aften, naar vi have haft Lejlighed dertil, have vi ligeledes anvendt vor Tid til at komme i Berørelse med vore Medmennesker og tale med dem om Evangeliets herlige Sandheder; paa denne Maade er Tiden gaaet hurtig hen, men vi erfare dog, at der kun er meget Faa, som ville lytte til det Budskab, vi have at forkynde. Undertiden finde vi Nogle, som ere villige til at laane os et opmærksomt Øre, saalænge vi kun sige, at vi ere Missionærer, men saa snart de høre, hvilken Religion

vi tilhøre, er det forbi; saaledes kom vi for kort Tid siden til at tale med en meget religiøs Mand i Ramten; han lovede os straks en Lejlighed, hvor vi kunde afholde Forsamling hos ham, men da han lidt længere hen i Samtalen mærkede, at vi vare Sidste-Dages Hellige, tog han sit Løfte tilbage; saaledes gaar det; Folk sige, de kjende til Alt angaaende „Mormonerne;" dersom vi spørge dem, om de have hørt nogen af vore Missionærer tale eller læst nogen af vore Skrifter, modtage vi som oftest Svaret: „Nej, det have vi rigtignok ikke, men vi have hørt nok om Eders vildledende Lære." Vi søge naturligvis efter bedste Evne at faa Lejlighed til at frembære vort Vidnesbyrd og til at afholde Forsamlinger, men det sidste er i den senere Tid ikke lykkedes os, thi Ingen har været villig til at aabne sin Dør for os. Saa langt, som vi have været omkring i disse Egne, er der kun meget Faa, som interessere sig for Evangeliet, og de, der i Begyndelsen interessere sig for samme, vende straks tilbage til deres forrige Ligegyldighed; men vi ere ikke modfaldne; vi advare vedblivende vore Medmennesker og bære vort Vidnesbyrd, naar som helst vi have Anledning dertil. Skriftens Ord gaa i Sandhed i bogstavelig Opfyldelse, naar den siger: „Gak ud paa Vejene og ved Gjærderne, og nød dem til at gaa ind, paa det mit Hus kan vorde fuldt." Vi gaa ofte ind til Folk for at tale om vor Religion, men blive afviste; vi tilbyde dem vore Skrifter at læse, men de afslaa Tilbudet; vi ere villige til at give dem vore Skrifter og sige udtrykkelig til dem, at det koster dem aldeles Intet, og at de ved at læse disse Srifter ville faa Oplysning angaaende Kristi Lære, men alligevel sige de nej; er ikke dette at nøde dem til at gaa ind? Men vi leve i Haabet og glæde os i vort Arbejde, og hvad der glæder og opmuntrer os til ufortrødent at vedblive, er den Omstændighed, at Ingen endnu har været i Stand til fra Bibelen at overbevise os om, at vor Lære ikke er i Overensstemmelse med Sandheden; men hvorledes skulde vel Nogen kunne gjøre dette? Kristi Lære er jo altid sand!

De fleste af de Hellige i denne Gren ere gode og trofaste Medlemmer, som glæde sig i Evangeliet, og som bestræbe sig for at opfylde deres Pligter, hvorimod der er Andre, som ere i Besiddelse af Ligegyldighedens Aand; dersom disse ikke snart vaagne af deres Dvale, ville de uden Tvivl en Gang se, hvad de have forsømt ved deres Sløvhed.

Med de bedste Hilsener fra Broder Gren til Dem selv og Brødrene paa Kontoret forbliver jeg

Deres Broder i Kristo,
Martin Andersen.

Konferencen i Kjøbenhavn.

Konferencemøderne i **Kjøbenhavn** den **12te og 13de November 1892** afholdtes i de Helliges Forsamlingslokale, Krystalgade 24.

Lokalet var i Anledning af Konferencen særdeles smagfuldt pyntet med Blomster, Transparenter, Inskriptioner og Flag foruden en Masse smukke Kranse og Guirlander, sendte som Gave fra Hjælpeforeningen i Christiania.

Følgende Ældster fra Zion vare tilstede: Missionspræsident Joseph Chri-

stiansen, Charles L. Olsen og Gustave A. Anderson fra Missionskontoret; Konferencepræsident Martin Nielsen og S. C. Sorensen fra Aarhus Konference; Konferencepræsident C. P. Larsen, Andrew Petersen, J. P. Andreasen, Peter Nielsen, Hans P. Jorgensen, Adam Petersen, James Andersen og Lars P. C. Nielsen fra Kjøbenhavns Konference; desuden følgende nysankomne Brødre: Carl M. Levorsen, F. C. Olsen, Christian Hansen, John J. Plowman, C. W. Sorensen, Anton Nielsen, Peter Hansen, Joseph Johansen, A. C. Olsen, Neils Monson, A. G. Bolander, John W. Winterrose og Erik Erikson.

Lordag Aften Kl. 8.

Mødet aabnedes med, at Koret afsang Salmen:

„Vi, Fader, os forsamlet har."

Ældste S. C. Sorensen holdt Indledningsbønnen.

Salmen: „Fra Himlens høje Hvælv" blev afsungen.

Konferencepræsident C. P. Larsen bod de Forsamlede velkommen. Han udtalte sin Glæde over, at de Hellige havde det Privilegium at være forsamlede under saa fredelige Forhold, og bad Herren velsigne Alle, som kom tilstede ved Konferencemoderne.

Missionærerne i Konferencen aflagde derefter Beretning fra de forskjellige Grene, hvor de virkede. Det fremgik af Rapporterne, at Menneskene i Almindelighed viste Ligegyldighed overfor Evangeliet. Flere af Missionærerne udtalte sig angaaende den almindelige falske Tro blandt Menneskene, at Kristus har gjort Alt for os, saa at vi Intet behøve at gjore for at blive salige, hvilken Tro var stik imod Evangeliets sande Principer, som krævede Omvendelse og Adlydelse af Guds Bud.

Koret sang Salmen:

„Israels Haab paany oplives."

Konferencepræsident Larsen gav en samlet Rapport over Konferencen. I denne vare 11 Missionærer fra Zion; af det lokale Præstedømme var der: 44 Ældster, 7 Præster, 19 Lærere og 13 Diakoner. Det samlede Medlemsantal var 474; siden sidste Konference vare 22 døbte, 7 udelukte, 4 døde og 15 emigrerede.

Han udtalte, at de Hellige i Kjøbenhavns Konferenee søgte i Reglen med Nidkjærhed at opfylde deres Pligter; de forskjellige Organisationer i Konferencen havde aldrig været mere fuldstændige end netop nu, og Udsigterne for Evangeliet i Fremtiden vare efter Omstændighederne ganske gode.

Ældste Adam Petersen bar sit Vidnesbyrd om Sandheden af Evangeliet, saaledes som de Sidste-Dages Hellige forkynde det. Han sagde, at Guds Aand vilde oplyse Alle, som søgte efter Sandheden. Mange af vore Ældster havde lidt Martyrdøden for at forkynde Evangeliet, men Guds Værk var alligevel ikke standset, ej heller vil nogen Magt standse det.

Ældste Peter Nielsen talte derpaa til Forsamlingen. Han opmuntrede dem, som ikke kjendte Evangeliets Principer, til at undersøge disse, til at læse Bibelen og til at ydmyge sig for deres himmelske Fader og adlyde hans Bud og Love; thi uden at vise Lydighed mod hans Befalinger vil Ingen blive frelst i hans Rige.

Missionspræsident Joseph Christiansen udtalte, at han havde haft megen Glæde af at besøge de forskjellige Konferencer i den skandinaviske Mission. Herrens Gjerning gik fremad trods Mængdens Ligegyldighed og Modstand. Missionærerne vare glade i Udøvelsen

af deres Kaldspligter, og dette opmuntrede ham i Udførelsen af sin Gjerning. Vi burde Alle være glade ved Herrens store Naade mod os. Han bad slutteligen Herren velsigne de Oprigtige.

Salmen: „Priser Profeten, som skued Jehovah" blev afsungen."

Ældste Charles L. Olsen sluttede derefter Mødet med Taksigelse.

Søndag Formiddag Kl. 10 afholdt Kjøbenhavns Gren Søndagsskole-Eksamen. Det fremgik af det særdeles velvalgte Programs Udførelse, at Børnene vare vel underviste i Evangeliets Principer, under Bestyrer J. P. Christiansens dygtige Ledelse. Saavel Missionspræsidenten som Konferencepræsidenten udtalte, at de vare meget tilfredse med det opnaaede Resultat af Søndagsskole-Undervisningen. Salen var fyldt med Børn, Forældre og Besøgende; mange Fremmede overværede Eksamen.

Søndag Efterm. Kl. 2.

Mødet aabnedes med, at Koret sang Salmen:

„Fader vor paa Himlens Trone."

Bøn af Ældste J. P. Andreasen.

Salmen: „O Helligaand, mit Liv, min Lyst" blev afsungen.

Missionspræsident Joseph Christiansen foreslog til de Helliges Antagelse og Opholdelse i deres Tro og Bønner Kirkens Autoriteter, saaledes som de vare antagne ved den sidst afholdte Konference i Salt Lake City (Se dette Nummer af Stjernen Side 84.) Derefter foresloges til Opholdelse i de Helliges Tro og Bønner:

Brigham Young som Præsident for den europæiske Mission.

Joseph Christiansen som Præsident for den skandinaviske Mission med Charles L. Olsen og Gustave A. Anderson som hans Medhjælpere i Udgivelsen af det trykte Ord.

Endvidere foresloges: C. P. Larsen som Præsident for Kjøbenhavns Konference;

C. P. Larsen som Forstander for Kjøbenhavns Gren med Andrew Petersen og Adam Petersen som Medhjælpere; A. C. Olsen som Forstander for Nordøst-Sjællands Gren; Hans P. Jørgensen som Forstander for Nordvest-Sjællands Gren med Peter Hansen som Medhjælper; James Andersen som Forstander for Sydvest-Sjællands Gren med Lars P. C. Nielsen som Medhjælper; Peter Nielsen som Forstander for Øernes Gren med Joseph Johansen som Medhjælper; J. P. Andreasen som Forstander for Bornholms Gren. Alle Forslag vedtoges enstemmigt.

Konferencepræsident Martin Nielsen fra Aarhus Konference udtalte, at de, som vare kaldede til at prædike Kristi Evangelium, havde et stort Ansvar. Han sagde: De Fleste tro, at Herrens Naade, uden Gjerninger fra vor Side, er nok til Salighed, men denne Tro er aldeles i Modstrid med Skriften, som lærer, at Menneskene skulle dømmes efter deres Gjerninger. Tro alene kan ikke frelse Menneskene. „Djævlene tro ogsaa og skjælve;" men Troen maa vise sig i Gjerninger. Kristus sagde, da han var paa Jorden: „Ikke Enhver, som siger til mig: Herre! Herre! skal indgaa i Himmeriges Rige, men den, som gjør min Faders Vilje, som er i Himlene." Kristus tilvejebragte for alle Mennesker Forløsning fra Syndefaldet, men vore personlige Synder kunne vi kun faa Tilgivelse for paa Betingelse af Tro, Omvendelse, Daab efter Kristi Forbillede og et helligt Liv for stedse. Taleren omtalte Nødven-

digheden af et Præstedømme paa Jorden med Myndighed til at administrere Evangeliets hellige Ordinanser.

Salmen: „Almagts Gud, vi for Din Trone" blev afsungen.

Ældste C. W. Sorensen, som lige var ankommen fra Zion, udtalte sin Glæde over at vidne om Evangeliet. Han opmuntrede de Hellige til Trofasthed og bad Herren velsigne alle Oprigtige.

Ældste Christian Hansen, der ligeledes nylig var ankommen fra Zion, udtalte sin Tilfredshed over at have Lejlighed til at samles med de Hellige; vi burde være lykkelige ved at have modtaget Evangeliet, der i de sidste Dage atter var givet til Jorden. Taleren bar sit Vidnesbyrd angaaende Evangeliets Sandhed.

Ældste S. C. Sorensen, Missionær fra Aarhus Konference, var den næste Taler. Han sagde, at vi Alle burde søge at kjende vore Pligter og opfylde dem. Vi havde alle nok at gjøre, og vi skulde søge af al vor Magt at gjøre Herrens Vilje. Mange Millioner Mennesker vilde hinsides skjælve og sukke, fordi de ikke her havde adlydt Herrens Evangelium, hvorimod de maaske havde antaget falske Lærdomme, som kunde kildre Menneskenes Øren, men som ikke bragte dem Frelse. Den almindelige Kristenhed havde gjort, hvad den kaldte Evangeliets hellige Gaver, til en Handelsvare, men Herren vilde straffe dem, som udøvede saadanne formastelige Handlinger. Efter at have baaret et kraftigt Vidnesbyrd om Sandheden og de Gaver og Kræfter, som følge Evangeliet, sluttede Taleren med at opmuntre de Hellige til Nidkjærhed i Udførelsen af alle de Pligter, som paahvile dem, samt nedbad Herrens Velsignelse over de Forsamlede.

Salmen: „Saa sikker en Grundvold for Eder, som tror" blev afsungen.

Mødet sluttedes med Taksigelse af Ældste Peter Nielsen.

Søndag Aften Kl. 6.

Koret sang Salmen:

„O min Fader, Du, som kjender" hvorpaa Ældste Andrew Petersen holdt Bøn.

Salmen: „Tiden er nær, da Messias vil komme" blev afsungen.

Præsident Joseph Christiansen talte derpaa til de Forsamlede. Han sagde omtrent Følgende: Vi, Sidste-Dages Hellige kunne med Sandhed sige, at vor Lære er bibelsk. Af denne Grund ønske Mange ikke at anvende Bibelen, naar de diskutere med vore Missionærer om Religion. Menneskene ere hildede i mange Fordomme; de maa alvorlig søge Sandheden for at finde den, og de maa leve efter Sandhedens Principer for at blive frelste. Luther udførte et stort Arbejde ved at oversætte Bibelen, saa at den nu er tilgjængelig for Alle og Enhver i de forskjellige Sprog; men det er ingen Nytte til, at vi have Bibelen blandt os, naar vi ikke studere og efterleve dens Principer. Herren fordrer, at hans Børn skulle leve efter de Principer, han ved Aabenbaring har budt Menneskene at efterleve. Vi Sidste-Dages Hellige, bære det Vidnesbyrd, at Herren atter har aabenbaret sin Vilje til Jorden i dette det nittende Aarhundrede, og denne Tidsalder er saaledes i Sandhed bleven en Oplysningens Tidsalder for dem, som ville modtage det himmelske Lys. Men vi ville finde, at ligesom de, der levede i Kristi Dage, i Almindelighed ikke ønskede at have Herrens Tjenere blandt sig til at forkynde dem Evangeliet, men sloge dem ihjel, saaledes ønske Mange i vore Dage heller ikke at høre

Herrens Tjeneres Vidnesbyrd, men søge at tilføje dem Skade eller om muligt at udrydde dem fra Jorden. Efter Profetierne skulde Jesu Kristi Kirke, efter at den var udryddet af Jorden ved hans Tjeneres Martyrium, atter oprettes paa Jorden i „de sidste Dage," og det er dette, der nu er sket. Apostelen Johannes vidner, at en Engel i de sidste Dage skulde bringe det evige Evangelium fra Himlen, og at det skulde forkyndes for alle Slægter, Stammer, Tungemaal og Folk, og vi bære det Vidnesbyrd, at dette sande Evangelium med dets Gaver og Kræfter samt det hellige Præstedømme er gjengivet til Jorden. Herren har oprettet sin Kirke med alle dens Organisationer som i forrige Dage. Vi maa adlyde Herrens Befalinger, dersom vi ville delagtiggjøres i de herlige Velsignelser, som han er villig til at skjænke de Trofaste og Oprigtige. Det er nødvendigt at blive døbt til Syndernes Forladelse og modtage den Helligaands Gave gjennem Haandspaalæggelse af dem, som ere bemyndigede hertil, og det er nødvendigt, at vi ved Aandens Lys og ved dens Kraft stedse vandre et helligt Levnet. Tiden er nær, da Herren vil sende forfærdelige Straffedomme over Alle, som ere gjenstridige og ulydige mod hans Bud og Love og foragte hans Søns, Jesu Kristi Evangelium.

Ældste Charles L. Olsen talte derpaa. Han sagde: Evangeliet er evigt og uforanderligt; lig Gud, den Retfærdige, dets Ophav, hos hvilken i Følge Sriften „er ikke Forandring eller Skygge af Omskiftelse," ere de Love, som henhøre til Evangeliet, og de Principer, hvorpaa det er bygget, aldeles retfærdige og fuldkomne; det er en Umulighed, at de kunne komme i Modstrid med hverandre, hvilket saa ofte er Tilfældet med de Systemer og Anordninger, som ere opfundne og indstiftede af Mennesker. Ingen kan af Skriften modbevise vor Lære. Hvorfor? Fordi den hellige Skrift, Bibelen, indeholder Guds Ord aabenbaret til de hellige Profeter, Apostle o. s. v. eller nedskrevne af hans Tjenere formedelst Inspirationens Aand, der kommer fra Gud, og eftersom vor Lære stemmer overens med Sandheden i enhver Henseende, er det simpelthen en Umulighed at modbevise samme. Mange af Verdens Store og Vise have gjort Forsøg paa dette, men endnu er det aldrig lykkedes Nogen at opnaa det forønskede Resultat. Mange ere af den Mening, at for at blive frelst gjør det Intet til Sagen, hvad de tro, naar de blot bekjende sig at tro paa Kristus, og hvad Gjerninger angaar, er der Mange i Verden, der betragte det omtrent som en Gudsbespottelse for Menneskene at tænke, at de selv kunde gjøre Noget for at opnaa Frelse; de Sidste-Dages Hellige derimod tro, at Menneskenes Frelse netop beror paa deres egne Gjerninger; Frelseren har vistnok aabnet Vejen, hvorved Frelse kan opnaas, og Menneskene have faaet Frihed til at vælge for sig selv, til at annamme eller forkaste Frelsningsplanen, men Ingen har nogen som helst Ret til at tænke, at de ville modtage Frelse og Ophøjelse i Guds Rige, naar de ikke vise Lydighed mod dets Love. Taleren formanede dem, som ikke kjendte vor Lære, til i Oprigtighed at bede Gud om at oplyse dem ved den Helligaand, saa at de maatte lære Evangeliet at kjende og være i Stand til at efterleve dets frelsende Principer.

Salmen: „Nærmere, Gud, til Dig" blev afsungen.

Konferencepræsident C. P. Larsen talte derefter. Han sagde: Menneskene kunne ikke forstaa Frelsens Plan eller Evangeliets Principer uden ved den

Helligaands Vejledning. Han sagde: Jeg vidner for Eder, at Joseph Smith var en sand Guds Profet, og at de Sidste-Dages Helliges Lærdomme angaaende Frelsens Plan ere sande. Taleren opfordrede Alle til at fatte Tro paa Herren, omvende sig, nedgaa i Daabens hellige Vande og derved faa deres Synder aftvættede, saa at de kunde være i Stand til at modtage den Helligaand, hvilken vil være dem en Lygte paa deres Sti gjennem Livet. Han sagde, at Præstedømmet, den løsende og bindende Magt, er paa Jorden; Menneskene ville blive gjorte ansvarlige for det Lys, som Herren har skjænket dem, og for den Anvendelse, de gjøre af den Anledning, de maatte have til at høre eller annamme Evangeliet; thi denne er Dommen, at Lyset er kommet til Verden, og Menneskene skulde vogte sig for at „elske mere Mørket end Lyset." Gud har lovet, at han vil bønhøre Enhver, som i Oprigtighed anraaber ham, og han svigter aldrig sit Løfte. Taleren takkede slutteligt Alle, som havde været behjælpelige med at dekorere Salen i Anledning af disse Møder, og Enhver, der havde bidraget til at gjøre Konferencen behagelig.

Koret sang til Slutning Salmen: „O, sig, hvad er Sandhed?" hvorpaa Konferencen hævedes til ubestemt Tid.

Taksigelse af Missionspræsident Joseph Christiansen.

N. F. Grén,
Skriver.

Statistisk Rapport

over

Jesu Kristi Kirke af Sidste-Dages Hellige i Skandinavien for Aaret 1892.

Konferencer.	Grene.	Missionærer fra Zion. Overpræster.	Halvfjerds.	Ældster.	Ældster.	Præster.	Lærere.	Diakoner.	Medlemmer.	Total Antal af Medlemmer og lokale Præstedømme.	Døbte.	Emigrerede.	Udelukte.	Døde.	Ukjendt Opholdssted.	Konference-Præsidenter.
Kjøbenhavn . . .	6	1	13		44	7	19	13	386	469	50	17	13	7	8	C. P. Larsen.
Aarhus	5		17		33	9	14	3	259	318	56	60	29	8	34	Martin Nielsen.
Aalborg	3	1	9		14	13	6	2	263	298	81	34	11	6		Lars F. Johnson.
Danmark	14	2	39		91	29	39	18	908	1085	187	111	53	21	42	
Norge: Christiania . . .	10	1	15		49	17	22	10	488	586	29	34	12	9	10	Adolph Madsen.
Stockholm	9		21		92	50	35	18	1215	1410	135	53	25	18	1	Fred. Lundberg.
Goteborg	8	1	12		31	27	29	17	377	481	61	54	12	8		Carl G. Anderson.
Skåne	5		12		6	11	10	3	194	224	52	23	16	3		John Swenson.
Sverige	22	1	45		129	88	74	38	1786	2115	248	130	53	29	1	
Totalsum	46	4	99		269	134	135	66	3182	3786	464	275	118	59	53	

Indhold.

Kjøbenhavn.
Udgivet og forlagt af Joseph Christiansen, Sankt Pauls Gade 14, 1ste Sal.
Trykt hos F. E. Bording (V. Petersen).